

„Mensen vinden hier hun draai terug”

Erik van der Veen

Eigenlijk zit 'ie helemaal niet op een verhaal in de krant te wachten. Maar ja, als je zoals E. Degenhart Drenth in tien jaar tijds bent uitgegroeid tot de verpersoonlijking van het Streekhistorisch Centrum en dan besluit op te houden, ontcom je nou eenmaal niet aan de nodige plichtplegingen. Als het aan Degenhart Drenth zelf lag, was de receptie op 9 januari waarop hij officieel afscheid neemt, echter helemaal niet nodig geweest.

„Op een gegeven moment ben ik door de pers de Directeur van het Streekhistorisch Centrum genoemd, en de Coördinator of de Drijvende Kracht,” zegt hij. Bijna alsof hij zich daarvoor schaamt. „Ik voel mij helemaal geen directeur of coördinator. Het gekke is dat ik door het bestuur ook nooit als zodanig ben aangesteld. Maar doordat ik zo werd genoemd en doordat in de loop der jaren de bestuurleden wisselden waardoor in de vergetelheid raakte in welke hoedanigheid ik nou eigenlijk was binnengehaald, ben ik dat stempel nooit meer kwijt geraakt.” Aldus ontloopt Degenhart Drenth zich bij zijn afscheid als Koning van het Understatement ofwel de Bescheidenheid in levende lijve. Want in feite is hij natuurlijk wel degelijk de bindende factor in het langzamerhand steeds verder uitdijende instituut dat Streekhistorisch Centrum heet. Een tiental vrijwilligers werkt inmiddels in de fraaie villa Ter Marse aan de Stadskanaalster Ceresstraat (een erfenis uit het

De heer Degenhart Drenth (rechts): „een officiële receptie was helemaal niet nodig geweest”.

foto: Anne Marie Kamp

Veenkoloniale verleden), terwijl hij er ooit in z'n eentje begon. Die groei mag dan mogelijk niet alleen zijn verdienste zijn, maar hij heeft er (op z'n zachtst gezegd) wel een belangrijke steen toe bijgedragen.

Met ingang van het volgend jaar stopt hij met zijn werkzaamheden voor het Streekhistorisch Centrum. Dat wil zeggen: officieel tenminste. Het werk bevat hem nog

steeds prima, maar de gezondheid laat niet zoveel inspanningen meer toe. En bovendien beginnen de nog steeds toenemende werkzaamheden hem een beetje teveel te worden. Waarmee toch maar weer wordt aangegeven dat hij niet helemaal de „onbelangrijke schakel” is die hijzelf zegt te zijn.

„Maar het draait hier niet om mij,” blijft hij volhouden. „Het draait hier, afgezien natuurlijk van de museum-activiteiten, vooral om de vele

vrijwilligers die zich voor dit centrum met volle overgave hebben ingezet en nog steeds inzetten. Zonder hen kan dit centrum niet bestaan en heeft het eigenlijk ook geen bestaansrecht. Die mensen komen hier puur voor hun plezier, ze zijn bezig met hun hobby en kunnen zich daarin naar hartelust uitleven.

„Aan het gevoel nuttig werk te kunnen doen, ontlenen sommige mensen hier weer een hernieuwde zin aan hun bestaan. Het klinkt misschien

wat sterk maar het is wel zo. Ze vinden hier hun draai. En dan echt niet puur en alleen in de historische kanten van het werk. Ook administratieve technische werkzaamheden zijn belangrijk.

We hebben hier bijvoorbeeld een meisje dat werkelijk razendsnel kan typen, dat vindt ze leuk. Als het nodig zou zijn, zou ze bij wijze van spreken een stuk met plezier drie keer achter elkaar uittikken. Hier in het centrum heeft ze bovendien geleerd met de tekstverwerker om te gaan. Zo werkt hier ook een meisje dat het leuk vindt om archieven uit te pluizen, dingen uit te zoeken en daar ook heel goed in is. Ik kan zo nog wel even doorgaan met opsommen, maar wat ik wil zeggen is: de sociale taak van het streekhistorisch centrum is haast nog belangrijker dan de functie als museum.

„Wij brengen mensen, ouderen maar ook jonge werklozen, via dingen die ze zelf leuk vinden weer in contact met de maatschappij. Bij sommige vrijwilligers glanst het plezier in hun werkzaamheden in de ogen. Regelmatig komt het voor dat werklozen hier komen, haast spelenderwijs bepaalde vaardigheden leren en daarmee vervolgens weer een plaatsje in de maatschappij vinden. We hebben oud-medewerkers die dankzij de hier opgedane ervaring met computers aan het werk zijn gekomen, of weer verder zijn gaan studeren. Als zo iemand je dan komt bedanken, dan geeft dat een heel goed gevoel. Dát vind ik nou belangrijk. Daar kan geen gemeentelijk wandbordje, asbakje of wat ik ook mag krijgen bij m'n afscheid tegenop.”